

reportage

NIETS HOUDT FANS Hub'n Bub'n UIT TIROL

Ooit begonnen ze achter het biljard van café De Keyser in de Maastrichtse wijk Amby. Nu spelen ze jaarlijks voor een bomvolle tent in Oostenrijk: **de Hub'n Bub'n**. Fans volgen hen overal. Onze verslaggever volgde de Bub'n een weekend tussen de Alpen. Over een gebroken been, pastoor Boon en plassen in het gemeentehuis.

door **Stefan Gybels**

Haar wereld stort in. Als Gertie Smits (67) eind juni onderuit gaat met de brommer in haar woonplaats Nuth en een been breekt, kan ze maar aan één ding denken: haar jaarlijkse trip met de Hub'n Bub'n. Al jaren aan een stuk volgt ze het oorspronkelijk Maastrichtse Tirolerorkest naar Oostenrijk. De tranen lopen haar over de wangen. Deels van de pijn, deels vanwege de wetenschap dat de Bub'n dit jaar zonder haar naar de Alpen zullen trekken. Een leven zonder de muziek van de groep kan Smits zich bijna niet meer voorstellen. Bij zo ongeveer elk concert is ze van de partij. Staat op tafels, zingt alles luidekeels mee. Ze leert zelfs haar man kennen op één van de fanclubdagen van de Hub'n Bub'n. Dat ze nu door dat ellendige ongeval niet mee kan naar Oostenrijk, kan Smits maar moeilijk verkroppen.

De jaarlijkse trip naar de bakermat van de Tirolermuziek is voor de Hub'n Bub'n al zeventien jaar het hoogtepunt van het jaar. Zo'n honderd fans volgen de groep. Uitzinnige fans. Alsof de Bub'n the Beatles zijn. Een deel reist in de door Hub'n Bub'n-manager They Vreuls geredede touringcar, een deel met eigen auto's. Uit Limburg, uit Oostenrijk, maar ook fans uit de Achterhoek en zelfs Deense liefhebbers trekken naar het plaatsje Ellmau, aan de voet van de Wilden Kaiser. Tirol kleurt eens per jaar Limburgs, weer ook Smits.

En juist daar kan ze niet bij zijn. Nachten ligt ze er wakker van. Totdat ze uiteindelijk haar besluit neemt: ze gaat tóch. Wandelen met loopspits gaat redelijk en dat trekt haar over de streep. „Bovendien leef ik maar één keer”, zegt ze. „Dit laat ik niet aan me voorbijgaan.” Weliswaar gaat ze niet, zoals gewoonlijk, een hele week mee, maar alle, ze gaat. Donderdag heen, maandag terug. Als de dinsdag voor vertrek de telefoon gaat, kan Smits haar oren niet geloven. Zanger en gitarist

Daan Smit van de Bub'n, live vanuit Oostenrijk. Speciaal voor haar zingt hij, en met hem de rest van de groep én een bomvolle zaal, een nummer voor de superfan in de hoorn. Om even te laten weten dat ze bij zijn dat ze tóch komt. Smits houdt het niet droog. „Dat tekent deze groep en deze fans. We zijn één grote familie”, zegt ze, terwijl ze in de Ellmauerhof, de thuishaven van de Bub'n, een *schnapps* drinkt. Het gips om haar heen is, uiteraard, voorzien van de handtekeningen van de Bub'n. De sjal met de tekst 'Hub'n Bub'n' sier haar nek. Dolgelukkig is ze, dat ze tóch in Oostenrijk is. En schijnt aan dat gebroken been. „Ik sta morgen op de tafel. Dat verzeker ik je.”

„Morgen” is zaterdag 31 juli. De grote dag voor het orkest en alle fans. Het *Ellmauer Dorfst* is jaarlijks hét hoogtepunt van de Oostenrijk-trip, die verder gevuld is met kleinere optredens, wandelingen en dagtochten.

De Oostenrijktour vindt zijn oorsprong als They Vreuls zo'n zeventien jaar geleden bij de plaatselijke VVV naar binnen stapte. Of zijn Maastrichtse Tirolerorkest eens in Ellmau mag spelen. Spijt krijgt de toeristorganisatie nooit van de toezegging. Vanaf jaar één speelt een orkest uit het verre Nederland het bergdorpie helemaal plat. Tenminste, dat zijn de woorden van Vreuls en Daan Smit. „Je zult het morgen zien. De tent zit afgeladen vol. Al een uur voordat wij beginnen met spelen zitten er mensen. Onvoorstelbaar”, zegt Smit. Ook de ervaren muzikant geniet van de jaarlijkse trip. „Kijk eens om je heen. Een groot feest tóch. Mensen die elkaar nauwelijks kennen, zingen samen en maken plezier. Mooier kun je het niet hebben.”

De Ellmauerhof is inderdaad één grote feestzaal. De barbecue vult de mages, bier, wijn en *schnapps* lessen de dorst. Wat kleine geïmproviseerde optredens van orkestleden doen de rest. „Maar”, zegt ook Vreuls, „dit is nog niets vergeleken met morgen.”

's Zaterdags ronken al vroeg de cirkelzegen in het kleine bergdorpie. Jongens van de *Landjugend*, vergelijkbaar met

een jonkheid, zagen boomstammen in stukken. Het hout wordt onder een podium geleegd ter versterking. Langaan ondergaat Ellmau een gedaanteverwisseling. Waar om een uur of acht nog geen biertap staat, is het dorp enkele uren later verworven tot één groot feestterrein: vier tenten, een stuk of acht buffetten en ekestramen met *bratwursten* en schnitzels. In Nederland waren er ongetwijfeld stapels vergunningen voor nodig geweest, in Oostenrijk is het zo geregeld. Openbare toiletten? Niet nodig. Cafés stellen hun wc beschikbaar en zelfs het gemeentehuis opent de deuren zodat mensen de lifters bier ook weer kwijt kunnen. Plazen naast de burgemeesterskamer, in Tirol kan het.

Om twee uur starten de Bub'n met spelen. Aan de lange tafels in de feesttent is bijna geen plek meer te krijgen. De serversters, uitaard in weinig verheulende Dirndl-jurkjes, maken overuren. Zelfs het uitvalven van de stroom na twee nummers doet niets af aan de sfeer. Zeven van de acht Bub'n spelen zonder microfoons door. Daan Smit, de achteste Bube, gebruikt zijn ervaring bij zijn eigen Music House in Maastricht om de apparatuur weer aan de praat te krijgen.

Als dat lukt is het orkest helemaal niet meer te houden. Trompettisten Raymond Nieste en Frank Vreuls springen op de tafels, drummer Peter Troquette roffelt de laatste sneeuw van de bergtoppen en Theo Kicken perst al zijn licht door een enorme Alpenhoorn. De 'Beates van de bergen' zeten Ellmau op de kop. Ook aan de zij-kanten van de enorme tent is bijna geen plekje meer te krijgen. Hoe anders is dat in de andere drie tenten: drie orkestleden van een Oostenrijks Tirolerorkest moeten het doen met vier toehoorders. De rest staat bij de muzikanten uit Nederland. They Vreuls heeft wel een verklaring voor dat succes. „Wij spelen niet alleen Oostenrijkse muziek. Ons repertoire is afkomstig uit verschillende landen. Daarbij zijn wij een orkest van acht man, wat vrij groot is in dit genre. Daardoor kunnen we er ook voor kiezen om bijvoorbeeld drums en een basgitaar mee te laten spelen. Dat maakt de muziek modern, en dat spreekt aan.”

Dat blijkt. De fans genieten. Een groepje jongeren heeft al een aardige toren van lege bierbekers gebouwd. Ze zijn afkomstig uit Denemarken en volgen de Bub'n al zo'n tien jaar. Waarom? „Kijk om je heen”, zegt de 21-jarige Daniela Kjaer. „Dit is één groot feest. Leuke muziek, leuke mensen en goed bier.” Haar broer Brian (26) heeft

weer een volgende beker leeg. Hij heeft er al zeker twintig op, zegt hij. „Mijn vrienden verklaren me wel eens voor gek dat ik hier naar toe ga. Elk jaar nodig ik er daarom een aantal uit en ze

vinden het allemaal even fantastisch. De Bub'n Bub'n zijn top!”

Min of meer toevallig kwamen broer en zus Kjaer in aanraking met de Maastrichtse groep. Ze waren, destijds 11 en 16 jaar oud, met hun ouders op vakantie in Ellmau en bezochten het dorpsfeest. Daar speelden de Bub'n. Zo werd een bezoek aan het dorpsfeest ook een Deense traditie. Hun droom? „De Bub'n ooit naar Denemarken halen”, zegt Brian terwijl een nieuw blad bier zijn aandacht trekt.

Vergeleken bij dit Deense enthousiasme geniet Jos Boon in absolute stilte. Hem zal je niet zien springen op de tafel. Laat staan met twintig bier achter de kiezen. Boon is dan ook pastoor. Van Dieteren en Susteren. Maar tijdens de Alpenreis is hij voor zijn medefans

gewoon Jos. Hij leerde de Hub'n Bub'n kennen tijdens zijn werk als kapelaan in Maastricht. Een optreden was voor Boon genoeg. Sindsdien zijn de Bub'n voor hem bijna even belangrijk als voor alle andere fans. Bij zijn installatie in Dieteren/Susteren had hij dan ook maar een wens: een optreden van de Bub'n. Dat zijn nieuwe parochianen daar vreemd van opkeken, ach. Ze moesten maar wennen aan zijn muzieksmak. Getooid in een Hub'n Bub'n-fanshirt klapt hij mee op de maat. „De muziek is voor mij de hoofdzaak. Maar ook de gezelligheid spreekt mij enorm aan”, zegt Boon. Niet veel later wordt hij stellig onder de arm genomen door één van de vrouwelijke fans. *Sjenskele* zal hij. Pastoor of niet.

Op het podium is het orkest onver-

moebaar. Dat het gezelschap inderdaad één grote familie is, zoals Gertie Smits aanhaalde, bewijzen de gastoptredens. Remco Troquette (15), zoon van drummer Peter, en Dave Vreuls (16), zoon van trompettist Frank. Leten op respectievelijk accordeon en trompet zien dat het met de opvolging bij de Bub'n wel goed zit. De kleine Danilo (5), kleinzoon van Daan Smit, steelt de harten als hij samen met Peter Troquette de klompdansen opvoert.

Het slot is aan de Bub'n zelf. Met klasieters als *Ein Stern*, *Fliegerlied* (het origineel van carnavalshit *Super Sjone Daag*) en een Limburgse feestmedley blazen ze het dak van de feesttent. De tap krijgt geen seconde pauze meer, de stapel lege bierbekers wordt alleen maar hoger en de fans verlaten massaal

de zitplaatsen om op de tafel plaats te nemen. Ook Gertie Smits, met gebroken been. „Ik heb het beloofd”, schreeuwde ze tussen het *hölle, hölle, hölle* van het nummer *Walmst* door.

Na verschillende *Zagaben* hebben de fans eindelijk genoeg. Wat rest zijn ontelbare lege plastic bekertjes, enkele stukken *bratwurst* op de grond en een enkele verwaalde Hub'n Bub'n-sjal. Ellmau keert weer langzaam terug naar het normale leven. De Bub'n ook. Nog één dag en dat zit de Tirol-trip er weer op. De mannen worden uitgebreid bedankt en uitgezwaaid door de Oostenrijkers. *Tschüss! Bis nächstes Jahr!* Daar is geen twijfel over mogelijk. Volgend jaar zijn ze er - zeker weten - weer. Met Gertie Smits, dat mag wel duidelijk zijn. Al is het met twee gebroken benen.

Theo Kicken imponeert de vele fans in Ellmau met zijn Alpenhoorn. Inzet links: Gertie Smits met gipsen been op de tafel. foto's Stefan Gybels